

obviňováno, přesné znalosti osob na věci nesúčastněných zpravidla vymykají i tam, kde čin toho druhu byl opravdu spáchán. Rozhodujícím jest však, mohlo-li obvinění sloužiti jako podklad vrchnostenského šetření neb aspoň pátrání proti Emilii R-ové, způsoblost tu pak rozsudek případným způsobem zjišťuje.

Čís. 261.

Stačí, byli-li vyšetřováním duševního stavu obviněného pověřeni soudní lékaři, příbrání psychiatrů není třeba.

Zločin utržení na cti jest dokonán udáním. Jeho pozdější odvolání nemůže způsobiti beztrestnost.

(Rozh. ze dne 18. září 1920, kr I 437/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Mořice H. do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 21. dubna 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem utržení na cti dle § 209 tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodů zmatečnosti dle čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. V rámci vývodů, dovozujících domnělý zmatek dle čís. 5, uplatňuje však v pravdě po většině důvod zmatečnosti dle čís. 4, který spatřuje v tom, že nalézací soud zamítl návrh obžalovaného, by o jeho duševním stavu byl vyžádán posudek fakulty. Zmateční stížnost vyslovuje pochybnosti o dostatečnosti a spolehlivosti dobrozdání, podaného za trestního řízení soudními lékaři, kteří, nejsouce odborníky-psychiatry, podali dobrozdání patrně na základě jediného pozorování obžalovaného, při čemž prý není ani zřejmo, jak dlouho pozorování to trvalo. Dospěli-li přes to i tito soudní lékaři k úsudku, že obžalovaný stížen je vrozenou sníženou inteligencí, pokud se týče vyloženou slabomyslností, je prý na snadě možnost, že by byli psychiatři došli k posudku, že je obžalovaný zcela blbý. Také prý nebylo za řízení zjištěno, jaký vliv mělo na způsoblost obžalovaného k upamatování se rozčilení, v němž se dle svědeckých údajů nacházel v době, kdy podával oznámení na Jiřího W.; tehdejší údaj jeho, že mu Jiří W. vzal 500 K, ač, jak zjištěno, peněz u sebe vůbec neměl, dá prý se vysvětliti buď jeho rozčilením, poněvadž Jiří W. s ním zle nakládal, nebo zjištěným zeslabením jeho způsoblosti k upamatování se. Nalézací soud odůvodnil zamítavé usnesení poukazem na ustanovení § 126 tr. ř. a označil návrh jako nezávažný. V tomto postupu nelze spatřovati porušení zásad řízení, jichž dbáti uloženo jest podstatou řízení, které má zabezpečiti hájení touž měrou jako trestní stíhání, a není tu tedy ani zmatku dle č. 4 § 281 tr. ř. Oba znalci, kteří zkoumáním duševního stavu obžalovaného byli pověřeni, jsou soudními lékaři, tedy osobami dle § 134 tr. ř. způsobilými a povolányými k tomu, by zkoumaly duševní stav těch, u nichž během trestního řízení bylo to shledáno potřebným. Není předpisu, dle něhož by úkol ten měl býti svěřován pouze psychiatrům. Jsou-li pak soudní lékaři přesvědčeni,

že výsledky pozorování, byť i jediného, stačí, by na jeho základě mohli podati dobrozdání správné a spolehlivé, není příčiny z té okolnosti, že se omezili na jedině pozorování, dovozovati nedostatečnost a nespolehlivost jejich posudku. Dobrozdání soudních lékařů v tomto případě je jasné, není v rozporu ani samo s sebou ani se zjištěnými skutečnostmi, není tedy stíženo žádnou z vad, uvedených v § 126 tr. ř. a vyžadujících dobrozdání jiných znaleců nebo fakulty. Zejména pak nezávdává ta okolnost, že obžalovaný dle posudku soudních lékařů stížen je vrozenou sníženou inteligencí, pokud se týče vyloženou slabomyslností, příčiny k pochybnostem, uvedeným ve zmateční stížnosti, ani k domněnce, že by byli psychiatři, pokud se týče fakulta zjistili u obžalovaného úplnou blbost.

Důvod zmatečnosti dle č. 9 a) § 281 tr. ř. spatřuje zmateční stížnost v tom, že v jednání obžalovaného shledal nalézací soud udávání ve smyslu § 209 tr. z., ač prý původní udání, jakoby jej byl Jiří W. při zlém nakládání uloupil o 500 K; po uplynutí zcela krátké doby během téhož dopoledne zase odvolal. Nehledíc k tomu, že zmateční stížnost pomíjí mlčením závažnou skutečnost, že totiž obžalovaný svoje udání učinil před četnictvem po dvakráte a to po druhé asi o hodinu později než po první a že je odvolal teprve tehdy, když byl četnickým strážmistrem R-ou usvědčen, že u sebe peněz vůbec neměl, byl čin spáchán, dokonán obojím udáním a odvolání jeho nebylo způsobitelným je odčiniti, přivoditi jeho beztrestnost, jak za to má stížnost zmateční. Nepřípadným jest poukazuje-li zmateční stížnost na to, že i křivá výpověď svědecká se trestně nestihá, odvolal-li ji svědek po skončení svého výsledku, neboť i beztrestnost křivé výpovědi svědecké nastává pouze tehdy, byla-li výpověď odvolána před formálním zakončením výsledku. V přítomném případě nemohl obžalovaný beztrestnost zjednat si odvoláním křivého udání teprve potom, kdy čin, jak uvedeno, byl již dokonán, nehledě k tomu, že udání svého neodvolal obžalovaný dobrovolně, nýbrž teprve, když byl usvědčen, že jest udání nepravdivým.

Čís. 262.

Předražování. Pro posouzení trestnosti pachatelovy jest lhostejno, nebyly-li ceny předmětu potřeby, o něž šlo, zaznamenány na tržní desce a prodávali-li ostatní prodavači za touž cenu jako pachatel.

(Rozh. ze dne 18. září 1920, Kr II 147/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované Leopoldiny P. do rozsudku lichevního soudu u zemského soudu v Opavě ze dne 6. dubna 1920, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem předražování dle § 7 č. 3 zák. ze dne 17. října 1919, č. 568 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska důvodu zmatečnosti dle § 281 čís. 9 a) tr. ř. vytyká zmateční stížnost mylné právní posouzení případu, spočívající prý v tom,